

La seva pesca era la canyeta i acompanyat de la gossa, cap al Riuet o al Rec a pescar anguiles, de totes maneres sempre deixava la canyeta per fer apunts, apunts d'alguna inspiració que la natura li havia portat. Ja comprenc que moltes de les coses que dic no està bé que les digui, però apart que és la veritat, si les dic és perquè ja estem cansats de llegir disbarats. Mai ningú m'ha preguntat per les vivències del meu pare i tots es refien de persones que solament el coneixien més o menys.

Per això jo dic que el meu pare era amic de la calma, de la tranquil·litat, de les coses boniques de la vida, dels cants populars que no ofenen, incapaç de maltractar a ningú, amic de la vida sana i lliure, de menjar senzill però bo i fumar com un carreter (en el seu temps va fumar més ell sol que tots els de L'Escala plegats). Si això no fos així, com pot un home fer el que ell va fer i passar a la posteritat recordat i estimat per tothom, tant els qui el varen conèixer com els qui no. Quan un home té per amics a tot el seu poble és per quelcom i tot el poble era amic del meu pare. És clar que com a tot arreu no hi podien faltar les enveges, l'AVI sabia molt i alguns no volien acceptar que fos així.

Quasi tota la seva vida va ser la música, és més, gairebé vivia per això. Tot el que va fer, ho feia per L'Escala, per Catalunya, perquè estimava el seu país. Com ja dic abans, per malentesos o per gelosia va rebre alguns torts d'amics, veïns i familiars i si de veritat no hagués estimat el seu poble i no s'hi hagués trobat bé, quan va marxar a França, ja no hauria tornat.

A l'estiu l'AVI feia un programa de tot el que composava, sardanes, valsos, peces de concert, sarśueles, etc., i les enviava a les cobles. Normalment de sardanes en feia 10 o 12 i els hi pagaven a 3 pessetes cada una. Moltes de les sardanes de l'AVI, són manuscrites per mi, ja que fer tantes còpies volia molta feina.

Persones ni informades ni autoritzades, diuen en els seus escrits que l'AVI feia les sardanes a la taverna. Res més lluny de la realitat. Al meu pare mai ningú no el va veure a la taverna fent una sardana, en tot cas fent apunts d'una lletra que algú li presentava per a fer-li una cançó al mateix moment, perquè això ho feia molt fàcilment.

Jo crec que el senyor Noguera i Soler, de Barcelona, pot tenir un bon arxiu de sardanes de l'AVI, perquè jo recordo que va enviar-n'hi moltes i àdhuc jo també vaig enviar-n'hi alguna. Fins pot ésser que tingui «La Filosa».

Entre els meus records de marrec hi ha les cantades d'havaneres i cançons de taverna acompanyats de guitarra, que feia el meu pare amb els pescadors els dies que per mal temps no podien anar a pescar i que tenien lloc a la Plaça del Sòl d'en Seguer, amb 50 o 60 veus, no amb tres o quatre com alguns diuen que és reglamentari, jo crec que uns cants populars com aquests no tenen ni han de tenir reglaments.

El meu pare tocava molt bé la tenora, la guitarra, la flauta, el flautí, el contrabaix i diuen que el fiscorn, encara que jo no vaig veure mai que el toqués.